

ελληνικός

ελληνικός, -ή κ. -ιά, -ό, επίθ. [<αρχ. ἑλληνικός], ελληνικός·το θηλ. ως ουσ. **η ελληνική** και το ουδ. στον πλ. ως ουσ. **τα ελληνικά**, η ελληνική γλώσσα: «όλο και περισσότεροι Ευρωπαίοι μαθαίνουν ελληνικά»·

- *δεν καταλαβαίνεις ελληνικά*; λέγεται σε περίπτωση, που κάποιος, δεν καταλαβαίνει κάτι απλό που του λέμε ή κάτι, που του το λέμε πολλές φορές: «δεν καταλαβαίνεις ελληνικά, ρε παιδάκι μου, πώς αλλιώς θέλεις να σου το πω;». Πολλές φορές, της φρ. προτάσσεται το *επιτέλους* ή είναι φορές που ακολουθεί μετά το ρήμα·

- *ελληνικά σου μιλάω, δε σου μιλάω κινέζικα*, έκφραση αγανάκτησης ή δυσφορίας σε άτομο, που δεν μπορεί να καταλάβει ή που αρνείται να καταλάβει αυτό που του λέμε·

- *ελληνικό πυρ*, βλ. λ. *πυρ*·

- *ελληνικός καφές*, βλ. λ. [καφές](#)·

- *μιλώ ελληνικά ή μιλώ απλά ελληνικά*, μιλώ απλά, κατανοητά, μιλώ με σαφήνεια, ξεκάθαρα: «θέλω να καταλαβαίνεις αμέσως τι σου λέω, γιατί μιλώ απλά ελληνικά»·

- *τα λέω ελληνικά*, βλ. φρ. *μιλώ ελληνικά*.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας